

(Antiwar.com, 10.12.2008)



Гигантизам је слушкиња модернитета, или смо бар тако наведени да мислимо. У књижевности, будуће утопије скоро увек одликује нека светска влада, заснована на претпоставци да су становници планете еволуирали изван уских граница национализма и етно-културних посебности. Сви носе беле тунике или одећу која се припија уз тело и лете околу уз помоћ апарата на млазни погон. Насупрот томе, књижевне дистопије обично приказују један бруталан свет расцепкан у децентрализоване политичко-економске јединице, као на пример Облик ствари које ће доћи од Х. Џ. Велса, у којем једна технократска светска влада у настајању води битку против остатака локалних, феудалних господара рата. Менталитет типа „Ми смо свет“ ("We are the world") веома је распрострањен у либералним круговима, а светски федерализам, иако мали и неутрицајан, је већ дуго година култ који се гаји на левици.

Међутим, предвиђам да ће идеја о светској влади добити нову снагу у годинама које долазе, поготово због економске кризе која тренутно потреса светска тржишта. Проблем је, рећи ће нам, глобалан: светска тржишта треба регулисати (наравно, за наше добро), тако да је оно што нам треба „светско управљање“ („global governance“), што је парола коју су измислиле политичке кртице које овај пројекат гурају. Штавише, већ чујемо позиве за стварање Једног света које долазе од тако угледних публикација као што су Фајненшал тајмс, чији спољнополитички колумниста Гидеон Рахман (Gideon Rachman) овако започиње свој чланак:

„Никад нисам веровао у постојање тајног плана Уједињених Нација за преузимање власти у САД. Никад нисам видео црне хеликоптере како надлећу Монтану. Међутим, први пут у животу, мислим да је стварање неке врсте светске владе можда могуће.“

Пошто смо унапред разоружани – они који су скептични према глобализму су, на крају,

Пише: Џастин Рејмондо
среда, 17 децембар 2008 15:44

лудаци који виде „црне хеликоптере“ на небу (и то ни мање ни више него изнад Монтане!) – позвани смо да размотримо замисао о светској влади која би „подразумевала много више од обичне сарадње између нација. То би био,“ ликује Рахман, „ентитет са карактеристикама државе, заснован на правној регулативи. Европска унија је већ установила континенталну владу која обухвата 27 земаља, што би могло да послужи као модел. ЕУ има врховни суд, валуту, хиљаде страна правне регулативе, велики чиновнички апарат и способност да размешта војну силу. Да ли би, дакле, европски модел могао да постане глобалан? Постоје три разлога за веровање да би могао.“

Први разлог је глобализација „кризног“ менталитета, за којег су се наше међународне елите ухватиле као изговор за ширење своје моћи, и то не само када је реч о економском краху већ и о глобалном загревању и „глобалном рату против тероризма“. Ове последње наводнице су Рахманове, али сумњам да је покушавао да буде ироничан: јасно је да је, у почетку, стратегија да се нагласак баци на не-војна, „мека“ питања, попут лудила о глобалном загревању, ради камуфлирања праве зачкољице, а то је да све државе полажу право на монопол силе над одређеним географским подручјима. Оно што ствар чини друкчијом када је реч о овом послу везаном за „светско управљање“ је чињеница да би та нова држава у настајању полагала право на надлежност над целом планетом. Не би било места за скривање, ни за злочинце ни за дисиденте; не би било неког Ковентрија где дуга рука државе не би имала право да вас зграби за врат. Испрва би таква једна светска држава морала да толерише прилично висок степен аутономије; међутим, у крајњој линији, конкуренција на пољу држатотворности није дозвољена: или имаш монопол над употребом силе или га немаш.

Војни део би почео у малом. Извештај нечега што себе назива „Пројектом за управљање глобалном несигурношћу“ („Managing Global Insecurity project“ - МГИ), чије чланство укључује инсајдере Обамина администрације као што су Џон Подеста и челник Брукингс институције Строуб Талбот, нуди конкретне предлоге. Како Рахман са одобравањем преноси:

„Извештај МГИ заговара увођење Високог комесара УН за против-терористичке активности, правно обавезујући споразум о климатским променама склопљен под окриљем УН и стварање мировних снага УН од 50.000 војника. Једном када земље заложе војнике за потребе ове резервне војске, УН би имале право пречег позива у односу на њихове државе.“

На срећу, тврди Рахман, једини истински противници таквог једног напредног

Пише: Џастин Рејмондо
среда, 17 децембар 2008 15:44

размишљања су они јадни, неуки неотесанци у „средишту Америке, који слушају радио-контактне емисије“ – врста људи која, када чује еуфемизам „глобална влада“, стисне своје преостале зубе и „маши се за пушке“. Нажалост, те сељачине се морају умирити, а „свестан политичке осетљивости својих замисли, извештај МГИ се определио за умирујући језик“.

Обична светина то једноставно не разуме, али наше надобудне елите, које су нас довеле до ивице економске и културне пропасти, знају шта је најбоље. Неуке масе се још увек грчевито држе за своје националне митологије, „тврдоглаво“, како то каже Рахман. Стога извештај МГИ чини одређене уступке „америчком предводништву“ и „користи термин 'одговорни суверенитет' ...уместо радикалније-звучеће фразе којој дају предност у Европи, 'заједнички суверенитет'. Извештај такође користи термин 'светско управљање' уместо светске владе.“

Но, међутим, европски део овог тима светских управљача-у-настајању је – природно – далеко софистициранији. Рахман цитира једног од саветника француског председника Николаса Саркозија: „Глобално управљање је само еуфемизам за глобалну владу.' Што се њега тиче, нека врста глобалне владе треба што пре да се успостави. Г. [Жак] Атали сматра да је 'суштински проблем глобалне финансијске кризе то што имамо глобална финансијска тржишта без глобалне владавине права.'“

Ако се господа Саркози и Атали буду питала, амерички порески обвезници могу да очекују будућност у којој ће бити позвани да спасавају француске банке и склеротичну француску привреду у којој нико никад не може да буде отпуштен. Наравно, Рахман изоставља да помене да ће овој светској држави у настајању бити потребни некакви извори прихода, тако да ће се она природно окренути једином могућем извору – опорезивању. Но, међутим,, није неопходно сада давати муницију друштву којем се привиђају „црни хеликоптери“: све ће то доћи касније.

За сада ће, међутим настојати да превише не таласају, како би ми обични смртници то рекли. Аустралијски историчар Џефри Блејни каже да смо стигли до тачке где је светска влада могућа, можда у року од нека два века. Међутим Рахман сматра да она може доћи и брже, услед „промене у политичкој атмосфери“, тј. изборних резултата у Сједињеним Државама и отворености према таквим замислима унутар нове администрације – поготово у кругу око Сузан Рајс, која је некад радила у Брукингсу а сада је предложена за представника САД у УН.

Пише: Џастин Рејмондо
среда, 17 децембар 2008 15:44

Нажалост, постоји неколико препрека на путу овог Великог корака напред ка „заједничком суверенитету“, од којих Рахман издваја две битне: на првом месту, „недостатак воље“ од стране наших вођа, које знају шта је најбоље али се више брину о томе како да поново буду изабрани код куће него о грађењу једне светске супер-државе:

„Међутим, овај 'проблем' је такође и наговештај једног позивитнијег разлога зашто ће напредак ка светском управљању бити спор. Чак и унитар саме ЕУ – средишта правно-заснованог међународног владања – та идеја је и даље непопуларна. ЕУ је претрпела низ понижавајућих пораза на референдумима на којима су планови за 'све чвршће уједињење' стављени пред гласаче. Уопште гледано, Унија је најбрже напредовала када су далекосежне споразуме склапале технократе и политичари – а затим их прогурали без непосредног обраћања гласачима. Међународно управљање је обично делотворно само када је анти-демократско.“

Тешко да је икада понуђено поштеније тумачење значења светске владе. ЕУ је неколико пута организовала референдуме у истим државама, што је процес који се наставља све док се не добије жељени резултат. Још делотворнији начин је једноставно заобићи бираче и придодати нове обавезе према већ постојећим међународном структурама, попут УН и НАТО. То је тај мотивишући фактор иза новог мултилатерализма који ће дати импулс спољној политици Обамине администрације, она врста интернационализма којег његови заговорници описују као „робусног“.

Али шта ако се већина успротиви, на пример, рату којег би та светска држава водила против неке побуњене покрајине (на пример Монтане)? Шта ако се богатије земље успротиве успостављању светског пореза на приход? Све зависи од тога да ли ће се те релативно оскудне међународне „мировне“ снаге од 50.000 војника повећати до адекватног броја. Један од начина да се то постигне је путем глобалне војне обавезе. Само замислите како би то покушали да нам продају: Служење! Заједничка жртва! Пошаљите децу у иностранство како би се обогатила искуством „међународног миротворства“, уместо да их шаљете на скупоцене факултете, које ће ускоро само веома мали број моћи да плати. За оне склоније авантури, треба укротити оне сомалијске гусаре – као и све друге који се заносе илузијама о „суверенитету“ који стоји изнад и изван свеобухватне светске државе.

У једном таквом свету – који је, како кажу његови заговорници, сада по први пут врло могућ – једини преостали простори људске слободе, они који су остали ван оквира државе, су локални ентитети који се природно противе иманентно анти-демократским и

Пише: Џастин Рејмондо
среда, 17 децембар 2008 15:44

ауторитарним структурама светске државе. У вечитој борби између слободе и моћи, ова прва се може наћи у локалним посебностима, у културним и политичким структурама које су најближе појединцу. Национализам се често погрешно идентификује са милитаризмом и користи у име централизације политичке власти; међутим, истинске нације, насупрот територија које су означене на званичним мапама, чине етничке, верске и географске припадности које праве природне везе између људи. Настајућа светска држава је природно непријатељски настројена према њима. Она би радије да има посла са хомогенизованом мас-културом и чини све да обесхрабри – а, ако је потребно, и сузбије – сваки регионализам.

Граничари слободе у овој глобалистичкој будућности биће нови регионалисти, сецесионисти, поборници Каскадије (државе која би настала на пацифичком северозападу Северне Америке – прим. прев.), Вермонт-републике, и права Придњестровља да иде сопственим путем. Гигантизам је таштина, и то фатална, што су на крају сазнали и владари бивше совјетске империје а што ми тек почињемо да схватамо.

Активисткиња Старе деснице и ауторка Роуз Вајлдер Лејн испричала је причу о једном свом путовању у Русију, у дане када је била одани комуниста, када је срела сељака који није подржавао комунистичку власт. Роуз је била пренеражена. Како није могао да види да је Револуција била, заправо, његова револуција? Упустила се у расправу с њим, али он се није дао поколебати:

„Тужно је одмахнуо главом. 'Исувише је велика', рекао је. 'Исувише велика. А на врху је исувише мала. То неће успети. У Москви су само људи, а човек није Бог. Човек има само људску главу, а стотину глава заједно не чине једну велику главу. Не. Само Бог може да позна Русију.'“

Мој одговор глобалистима – који сада говоре да нас само светско економско планирање може спасти од тога да изгоримо у усијаној смрти финансијског универзума – је да само Бог може да позна свет. Међутим, док ми научимо ту лекцију, ко зна колико ће још непотребне патње немоћне жртве овог „племенитог“ опита морати да претрпе?

Социјалистички и кејнзијански економисти одавно сањају о светској централној банци која би могла да инфлаторно надувава јединствену глобалну валуту по свом нахођењу и ефектно регулише светску привреду. Како Гринспенов мехур буде пуцао а последице

Чувајте се новог глобализма и поздравите предстојећу побуну регионалиста

Пише: Џастин Рејмондо

среда, 17 децембар 2008 15:44

се буду шириле, очекујте овакве и сличне предлоге у конкретнијем облику, поготово с обзиром да су многи који ће чинити будућу Обамину администрацију толико склони интернационалистичким стремљењима. То је оно што ће чинити оно истинско, чврсто језгро светске државе, ако се она буде искристалисала, а остатак – стајаћа војска, и „демократске“ институције које ће камуфлирати њену иманентну ауторитарност – ће природно следити.

(Justin Raimondo, <http://www.antiwar.com/justin/?articleid=13882>)